

Katie's keuze

Katie's keuze

Luisa Plaza

Vertaald door Sabine Mutsaers

moon

Eerste druk juli 2008

Tweede druk september 2008

Oorspronkelijke titel *Split by a Kiss*

© 2008 Luisa Plaja

Published by arrangement with Random House Children's Books,
one part of the Random House Group Ltd.

Nederlandse vertaling © 2008 Sabine Mutsaers en Moon, Amsterdam

Omslagillustratie © Louise Wilkinson c/o Lemonadeillustration.com

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0082 7

NUR 284

Voor degenen die me van de ijsbaan hebben gehaald

EERSTE HONK

Mazzel

Ik sta hier in een kast te zoenen met de coolste en lekkerste jongen van de hele school. En het is een gigantische school. Het Engelse woord *snogging* voor zoenen kennen ze hier trouwens niet, en een kast heet niet *cupboard* maar *closet* – ik word telkens uitgelachen om mijn rare Britse taalgebruik. Ik heb een tip voor je: als je uit Engeland komt, zeg dan in Amerika nooit *tomato and basil*, want ze komen een jaar lang niet meer bij. Dat spreken ze hier heel anders uit! Ik weet het uit ervaring.

Maar daar gaat het nu niet om. Waar het WEL om gaat: ik sta te zoenen met Jake Matthews, de coolste jongen van de hele school! Misschien wel van de hele wereld.

En weet je wat het ongelooflijkste is? Ik ben zelf het tegenovergestelde van cool. Of eigenlijk wás ik dat.

Ik zal je vertellen hoe het is gegaan. Want denk erom: als ik het kan, kun jij het ook. Niet met Jake Matthews natuurlijk – afblijven, die is van mij! Maar je vindt vast wel iemand zoals hij. Zulke types zitten op iedere school.

Deze gegevens over mij zijn vast niet belangrijk voor jouw zoen-de-knapste-jongen-van-school-plan, maar ik geef ze toch maar even. Ik heet Katherine Reilly, ook wel Kate genoemd, ik woon bij mijn moeder, mijn vader is hertrouwd met Kelly, een stom dom blondje, ik heb een hart-

stikke lief zusje van drie, Lolly-Lauren, en mijn beste vriendin heet Hailey.

De volgende gegevens zijn WEL belangrijk voor je plan.

Je moeder moet slim genoeg zijn om in aanmerking te komen voor een Amerikaanse werkvergunning. Of je vader, neem ik aan, maar dat is in mijn geval niet van toepassing – die van mij is bij mijn fantastische moeder weggegaan voor Kelly, dus hij is aantoonbaar hersenloos. Maar goed, mijn moeder kreeg dus een baan in Amerika omdat ze echt superintelligent is. Een *egghead* noemen we dat in Engeland. Dat heeft niks met zombies te maken, hoewel die ook best cool zijn, maar dan in een ander opzicht.

Verder moet je een accent hebben waardoor iedereen je opmerkt. De meeste mensen moeten zeggen: 'O, wat een héérlijk accent heb je toch.' Het maakt verder niet uit waar je vandaan komt, wees maar niet bang. Zelf kom ik uit Suffgehucht in het Engelse graafschap Suffenberg, maar toch heeft mijn accent me dit alles opgeleverd. Je kunt natuurlijk ook een bijzonder accent nadoen, maar dingen verzinnen werkt niet altijd even goed. Je zult later nog wel zien wat ik daarmee bedoel.

Bovendien – anders werkt het accentverhaal niet – moet je verhuizen naar de Verenigde Staten van Amerika.

Dat is alles. Meer was er voor mij niet nodig om van Nerdy Kate van de Sufschool te veranderen in Coole Katie op mijn nieuwe school, zoenend met Jake Matthews. Slimme moeder, accent, VS. Nou denk je natuurlijk: zo eenvoudig kan het niet zijn. Nerdy lelijke eendjes veranderen niet in hippe zwanen, behalve in sprookjes. Sterker nog: als je me zo ziet met Jake Matthews, betwijfel je of ik wel ooit in de verste verte niet-cool ben geweest.

Ik snap dat je dat denkt, dus zal ik je nog wat meer over mezelf vertellen. Dan mag je dadelijk zelf oordelen.

Bij de kleinste aanleiding – en soms had ik zelfs helemaal geen aanleiding nodig – citeerde ik, Nerdy Kate, woord voor woord oude afleveringen van *Buffy the Vampire Slayer*. Ik had alle dvd-boxen van *Buffy* en was vaste bezoeker van forums en chatrooms over de serie.

En dat is nog niet alles. Ik had een enorme kennis van televisiefilms. Je weet wel, van die zwijmelverhalen die de bioscoop niet eens halen, waarin veel wordt gehuild en iedereen tragische problemen overwint, gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Oké, die kennis bezit ik nog steeds, net als de *Buffy*-boxen. Maar dat houd ik tegenwoordig liever voor me.

Er is nog meer. Vroeger kocht ik al mijn kleren tweedehands. Dat was een kwestie van geldgebrek, niet van misplaatste hipheid (je weet wel: dat je zo niet-cool bent dat het weer cool wordt). Dus meestal zag ik er niet uit, echt niet. Ik geef het meteen toe.

Verder gebruikte ik geen make-up. Dat was GEEN geldkwestie, want ik had best de afdankertjes van Kelly kunnen vragen. Of me stiekem bij de parfumerie kunnen opmaken met testers. Maar ik vond dat meisjes geen make-up hoorden te gebruiken. Ik was van mening dat je jezelf ‘verlaagde’ als je probeerde eruit te zien ‘alsof je voortdurend in een staat van opwinding was’. Dat had ik ooit in een feministenblad van mijn moeder gelezen. Ik zei het ook tegen de meiden bij mij op de Sufschool in Sufgehucht die zich wel opmaakten, de meisjes die Hailey en ik ‘de Poppetjes’ noemden. Het was niet zomaar een excuus voor de keren dat ik me wel opmaakte en de make-up ‘s middags in mijn eten terecht kwam, dat daardoor erg onsmakelijk werd.

Geloof je me nu? Dat dacht ik al. Zo niet-cool was ik dus. Tot op het bot, zonder een greintje schaamte.

Wees maar niet bang, ik ben niet totaal veranderd. Nerdy

Kate schuilt nog wel ergens in me. Maar Coole Katie is hier op het feestje – een tweepersoonsfeestje in een kast vol rot-zooi. En ik sta hier te feesten – sorry, te ZOENEN – met Jake Matthews.

Bij mijn party-outfit hoort tegenwoordig ook make-up. En volgens mij heeft mijn zoengenoot inmiddels net zoveel lippenstift op als ik.

Mijn oude ik zou waarschijnlijk gezegd hebben dat ik me met Jake Matthews net zo ‘verlaagde’ als met make-up. Het is zo’n type dat zo knap is dat hij nooit ergens moeite voor hoeft te doen, je kent dat wel: hij knipt met zijn vingers en de meisjes komen letterlijk aangehold. Maar ja, mijn oude ik zou dan ook nooit hebben meegeemaakt dat iemand als Jake Matthews voor haar met zijn vingers knipte.

Ik zal je wat meer vertellen over hoe het precies is gegaan.

Mijn moeder zegt tegen me dat ze een baan aangeboden heeft gekregen in Amerika. Ze komt onhandig bij me op bed zitten en friemelt aan haar houten kralenketting, en als de naam ‘Boston’ valt, vraag ik meteen: ‘Boston in Lincolnshire?’ Dat ligt dus in Engeland. Ik geloof mijn oren niet als ze antwoordt: ‘Nee, in Massachusetts.’ Hoe kan ik ooit onthouden hoe je dat spelt? Is daar niet een ezelsbruggetje voor, iets op rijm? Of ben ik nou in de war met Mississippi?

Mijn moeder zegt dat het voor haar een buitenkans is. Ze doet iets technisch met computers, en er zijn maar weinig mensen die kunnen en weten wat zij kan en weet. Dus is ze weggekaapt door een headhunter. (Dat doet me weer aan zombies denken!) En ze heeft die baan gekregen. In Amerika. Dat had ik al gezegd, hè? Maar het is ook niet niks.

Waarschijnlijk is het tijdelijk, voor ongeveer een jaar, en

ik hoef niet met haar mee, zegt ze. Al kan ze wel een visum voor me krijgen. Ik kan nu makkelijk weg, want het schooljaar is net om en ik heb volgend jaar eigenlijk heel saai vakken – geschiedenis, Engels, aardrijkskunde – vergeleken met wat je schijnbaar in Amerika allemaal kunt kiezen, zoals psychologie en trigonometrie. Dat klinkt toch net wat lekkerder dan wiskunde.

Ik mag ook in Engeland blijven, zegt mijn moeder, dan kan ik bij mijn vader en Kelly gaan wonen. Ze heeft het er al met hem over gehad, maar als ik daarvoor kies, zal ze me wel heel erg missen. Ik zou zelfs een eigen kamer krijgen bij mijn vader, terwijl ik nu bij Lolly moet slapen als ik bij hen logeer. Ik kan dus gewoon in Sufgehucht op school blijven, bij Hailey in de klas.

Mijn moeder zegt nog dat ze het heel rot voor me vindt dat ze me dit moet aandoen. Maar het visum is nog niet helemaal rond, misschien gaat het wel niet door, of moet ze de baan maar gewoon afslaan? Ze wil mijn leven niet verpesten. Ze weet nog goed dat haar eigen leven totaal overhoop werd gehaald op haar vijftiende. Ze heeft het mijn opa nooit vergeven dat hij in het examenjaar bij oma is weggegaan.

Ik moet me inhouden. Ik wil niet te gretig reageren. Dan wordt ze misschien wantrouwig over mijn ware reden om weg te willen; misschien wil ze me dan wel niet meer meenemen.

Maar wat denk je nou?! Een ander leven dan dat in Engeland, waar ik onmogelijk NOG lager op de sociale ladder zou kunnen staan, waar ik geen vriendje heb en waar ik de pest heb aan school. Ik woon nota bene in Sufgehucht, waar nooit iets te doen is en waar ik al sinds mijn vijfde word beschouwd als een nerd, omdat ik op de eerste schooldag heb rondgebazuind dat ik familie ben van Bat-

man. (Ik word nu nog wel eens Batgirl genoemd. En nee, ze lachen niet MET me, ze lachen me vierkant uit.)

Ik ben wel bang dat ik in Amerika gepest zal worden omdat ik Britse ben. Dat is misschien nog wel erger dan het Batmanverhaal.

‘Gaan ze me dan Limey noemen?’ vraag ik aan mijn moeder, want ik weet nog dat we dat bij geschiedenis hebben gehad: in de negentiende eeuw zogen de Britse zeelieden op limoenen (*limes*, dus) om scheurbuik tegen te gaan, en sindsdien gebruiken de Amerikanen ‘Limey’ als scheldwoord voor Britten.

Maar mijn moeder zegt lachend: ‘Dat woord wordt al lang niet meer gebruikt, Kate, wees maar niet bang. Je moet gewoon jezelf blijven, dan vinden ze je vast hartstikke leuk.’

En hoe moet het dan met de mensen die me nu al leuk vinden? Zal ik mijn vader niet gaan missen, met zijn slaapverwekkende wijze spreuken? Of de natte klapzouen van Lolly? Ik weet wel dat ik Kelly niet zal missen, dus dat is geen probleem. Maar zal mijn beste vriendin Hailey me in een jaar tijd niet vergeten? Straks krijgt ze eerder verkeering dan ik, met een jongen die ik niet eens voor haar kan keuren.

Mijn moeder herinnert me eraan dat ik altijd kan mailen en bellen. En gaan logeren. We vertrekken nou ook weer niet naar het einde van de wereld. Ik kan Haileys potentiële vriendjes ook per e-mail keuren. Lolly kan me door de telefoon natte klapzouen geven, met als extraatje dat Kelly daar natuurlijk gek van wordt en er een telefoonhoornontsmettingscrisis uitbreekt in het huis van mevrouw Reilly de Tweede.

Trouwens, Hailey zou geen moment aarzelen als ze zo’n kans kreeg, dus ik hoef me niet schuldig te voelen. Dat

weet ik omdat ze altijd een Amerikaans accent opzet en dan een *awesome* figurant uit een Amerikaanse zwijmfilm nadoet. Ze is gek op Amerikaanse acteurs, en al wonen die misschien niet in Boston, het is toch in ieder geval hetzelfde werelddeel.

Wil ik mijn Batgirlbestaan verruilen voor het leven dat ik ken uit al die tv-programma's en films? Met grote schoolfeesten en logeerpartijtjes en ijssalons waar je een banana-split kunt eten?

'Mam,' zeg ik, 'het lijkt me best te doen. Ik bedoel, ik zal mijn huiswerk natuurlijk vreselijk missen' – hier laat ik even een stilte vallen, en ik moet mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden – 'maar ik red me wel. Bovendien wil ik bij jou blijven. Om je te steunen.'

O jee, misschien was dat huiswerk in combinatie met 'om je te steunen' wat te veel van het goede. Mijn moeder kijkt me bevreemd aan.

Ik voeg eraan toe: 'En ik heb altijd al willen weten hoe het op zo'n Amerikaanse *high school* is. Zouden er van die echte sporttypes rondlopen? Die de valse cheerleaders meevragen naar het schoolbal?' Ik fantaseer heel even dat ik een populair type met steil haar ben, en dat ik met zo'n strakke American footballspeler naar *the prom* mag.

Mijn moeder slaat glimlachend haar armen om me heen, want ze kent me door en door, en ze begrijpt dat ik het daar net zo fantastisch zal vinden als zij.

'Je bent een fijne dochter,' zegt ze; een zinnetje dat voorkomt in acht van de tien zwijmfilms die we samen altijd kijken als een van ons ziek is of zich gewoon rot voelt.

Ik glimlach terug en antwoord, alsof het zo afgesproken is: 'Ik hououou van je, mam.'

En even doen we alsof we samen vreselijk moeten snikken.

De weken daarna zijn lastig. We moeten lang wachten op ons visum, met veel zorgen en paniek en een hoop spullen die ingepakt moeten worden.

Ik ben treuriger dan ik had verwacht bij het afscheid van Hailey. Ze komt langs op de ochtend van ons vertrek, met een verjaardagscadeau. Ik pak het op de stoep al uit. Het is een ingelijste foto van ons samen – een die ze afgelopen zomer heeft genomen met de camera van haar nieuwe telefoon, die ze met gestrekte arm voor zich uit hield. Op die foto zien we eruit alsof we weerspiegeld worden in een heel grote pollepel. Onze vervormde gezichten grijnzen breed, mijn neus lijkt nog groter dan hij al is en je ziet het prachtige kastanjebruine haar van Hailey amper. Maar mijn eeuwige woeste krullen zijn duidelijk in beeld; er hangt zelfs een pluk voor een van Haileys ogen.

Als ik naar die foto kijk, word ik opeens bang dat het nooit meer hetzelfde zal zijn tussen ons.

‘Ik mail je iedere vijf minuten,’ beloof ik met een bibberstemmetje.

‘Echt niet. Je hebt daar natuurlijk veeeeel te veel *fun*.’ Ze trekt een pruilmondje en knippert overdreven met haar ogen. Hailey huilt nooit. Ze is er trots op dat ze zo stoer is. Vroeger noemden oude mensen bij de bushalte haar altijd ‘jongeman’, tot ze vorig jaar meer rondingen kreeg. Nu kijken ze alleen maar afkeurend naar haar sweater met capuchon en naar haar sportschoenen, haar onmeisjesachtige voorkomen. ‘Maak je om mij maar geen zorgen, ik red me hier wel. Ik heb de hardloopgroep, en misschien word ik volgend semester wel dikke maatjes met de Poppetjes. Kunnen we samen nepwimpers gaan kopen als het twee halen, één betalen is.’

‘Hailey! Waag het niet om te veranderen!’

‘Jij bent hier degene die gaat veranderen, Batgirl. Over

een week weet je niet eens meer dat je buiten ook kunt lopen. In Amerika doen ze alles met de auto. Ze rijden naar het winkelcentrum en dan gaan ze daar in de sportschool op zo'n loopband staan voor de lichaamsbeweging.'

'Dat doe ik heus niet.'

'Nee, jij blijft thuis aan je luxe zwembad liggen om naar de jongens met ontbloot bovenlijf te gluren.' Ze grijnst.

Dat beeld had ik zelf ook al in gedachten.

'O, Hailey, kan ik je niet stiekem in mijn koffer meenemen?' zeg ik sniffend.

'Ga nou maar, het wordt vast hartstikke leuk. Stuur mij maar zo'n strandwacht.' Ze zwaait even, draait zich om en holt de straat in, met extra verende passen door haar nieuwe hardloopschoenen. Ik kan bijna niet geloven dat ik haar maandenlang niet zal zien. Met de foto tegen me aan gedrukt blijf ik een eeuwigheid staan sniffen.

Als mijn vader en de kleine Lolly-Lauren later die dag afscheid komen nemen, moet ik pas ECHT huilen. Het begint zodra ze binnenkomen, en bij het uiteindelijke afscheid stromen de tranen over mijn wangen.

'Doei-doei, Lolly-Lol,' weet ik nog uit te brengen. Ik houd haar heel stevig vast en er komen zoute traanvlekken op haar volmaakte designer-r-shirtje. Kelly kijkt me aan alsof ik het expres doe.

'Doei-doei, Kate-peteet.' Lolly worstelt zich los, klautert op de bank en duikt ervanaf. 'Kijk eens hoe goed ik kan springen.'

'Heel goed gedaan,' zeg ik snikkend.

Ook de schouder van mijn vader maak ik kletsnat, als hij stijfjes zijn armen om me heen slaat en zegt: 'Vergeet niet om regelmatig de wisselkoers te bekijken – de dollar is niet zo zwak als je zou denken. En poets je tanden minstens twee keer per dag.'

Jankerig beloof ik het allebei. Dan geef ik Kelly een kusje op haar wang. Dat maakt tenminste een einde aan de tranenvloed.

Mijn vader zegt dat hij vlak voor de kerst langs zal komen, en dat is al over een paar maanden. Maar het lijken wel jaren. Lolly heeft dan al een periode op de peuterschool achter de rug. En ze wordt natuurlijk zienderogen groter en ouder. Misschien kan ze tegen die tijd zelfs haar eigen naam wel fatsoenlijk uitspreken.

Kelly zegt dat ze zich erop verheugt om te gaan shoppen in New York. Ik vertel haar maar niet dat ze vast niet zomaar voor een dagje de bus naar Madison Avenue kan nemen vanuit Boston. Dit is niet het juiste moment om weer ruzie met mijn vader te krijgen over het onderwerp 'geen respect voor Kelly'.

Mijn moeder duikt pas aan het einde van het grote afscheid op. Ze zwaait luchtig naar mijn vader en zegt: 'We zien elkaar tegen Kerstmis, zoals afgesproken. Sorry, maar ik moet nog een hoop inpakken.'

Ik bedenk hoe heerlijk het voor haar zal zijn om hier weg te kunnen. Even strijk ik met mijn vinger over de foto van Hailey die in mijn zak zit, samen met de halfgesmolten snoepjes die Lolly me heeft gegeven voor in het 'fielgtuig'.

Ik zal ze allemaal missen, maar ik sta te trappelen om te vertrekken.

Naar het thuisshonk

Dadelijk komen we bij het spannende gedeelte – over Jake Matthews. Maar nog heel even geduld, graag. Er zijn nog wat dingen die je eerst moet weten.

Ik woon nu in een buitenwijk van Boston: Milltown, Mass. Ja, 'Mass.' kan ik wel spellen, geen probleem.

Het is hier heel anders dan het Amerika dat ik had ver-

wacht; misschien zou ik een paar filmproducenten voor de rechter moeten slepen. Ik heb gehoord dat ze hier in de States voortdurend rechtszaken aanspannen. Bijna niemand woont in een hoge flat, en ik woon niet – zoals Haley voorspelde – op de eenenvijftigste verdieping. Maar goed dat ik mijn telescoop niet heb meegenomen. (Grapje! Zo ben ik niet! Mijn telescoop is kapot. Weer een grapje! Ik heb helemaal geen telescoop.) (Niet meer.)

We wonen in een groot houten gebouw waarvan elke verdieping een flat is (of zoals ze hier zeggen: appartement). Een driegezinshuis noemen ze het, en wij zijn het gezin in het midden. Onze flat heeft de beste douche die ik ooit van mijn leven heb gezien, maar verder is alles kapot en zelfs de deuren sluiten niet fatsoenlijk. Eigenlijk is het meer een superdouchecabine dan een appartement. Het heeft mijn moeder en mij twee paniekerige maar ook luxe dagen in een hotel gekost voordat we woonruimte hadden gevonden. De paniek was voor mijn moeder, de luxe voor mij. Ooo, wat een heerlijke donuts hadden ze in dat hotel!

Mijn moeder was zoveel geld kwijt aan borg en extra kosten en donuts dat we drie nachten op de grond hebben geslapen voordat ze, na een speciale overboeking vanuit Engeland, geld had om bedden te huren. En we hebben een hoop huisraad gekocht bij de tweedehandswinkel in Walnut Street, een enorme zaak die veel hipper is dan je zou verwachten. Ik heb er zelfs nieuwe kleren gekocht voor school.

Over school gesproken: ik zal je even vertellen over de allereerste dag.

Daar gaat-ie. Het is pas een paar dagen geleden dat we hier op het vliegveld zijn aangekomen (op mijn verjaardag – die duurde dit jaar vijf uur langer!) en ik was vanmorgen

om vier uur al klaarwakker, stijf na een nacht op de harde grond, en ik ben nu dus zestien! Het is geen probleem om op tijd op school te komen. Dit lijkt al een stuk meer op wat ik me had voorgesteld toen mijn moeder me vertelde dat ik was ingeschreven op een Amerikaanse high school.

De school is heel groot, een soort fabrieksgebouw dat iedereen hier *The Mill* noemt, al heb ik geen idee waarom. Het lijkt totaal niet op een molen, tenzij er ooit molens zijn geweest die, eh... eruitzagen als een groot schoolgebouw. Maar goed. *The Mill* is het hart van Milltown. Bovendien is het om de hoek (*round the block*, zeggen ze hier) van ons appartement, dus niks gele schoolbus 's morgens. Wat Hailey ook beweerde over Amerika en de autocultuur, tot nu toe heb ik alles lopend gedaan.

Mijn moeder vindt het superjammer dat ik nu niet kan roepen: 'Dag, mam, de SCHOOLbus is er!' zoals we in Engeland hebben geoeft. Dat had toch al niet gekund, want mijn moeder moet heel vroeg de deur uit naar haar nieuwe kantoor bij Alleen Maar Bollebozen bv. Ze doen hier niet aan snipperdagen, en door de Grote Huizenjacht kan ze geen vrije dagen meer krijgen. Ik moet dus in mijn eentje naar *The Mill* lopen.

Maar dat geeft niet. Dat gedeelte is een makkie.

Dan sta ik in de schaduw van dat enorme gebouw van rode baksteen en denk: en nu?

Er staan groepjes leerlingen te praten en te lachen; ze zien er eigenlijk heel gewoon uit. Ik bedoel, vervang de vrolijke sweaters door groezelige, donkerblauwe Sufschooltruien, maak de angstaanjagende types iets minder ontzagwekkend en een stuk verveelder en je hebt dezelfde leerlingen. Geloof ik.

Ik zie een meisje met ongelooflijk mooi, steil zwart haar dat haar halve gezicht bedekt. Haar kleding is ook groten-

deels zwart, en haar vuurrode lippenstift vormt zo'n contrast dat haar mond bijna licht geeft. Ze leunt tegen een pilaar en gaat helemaal op in een boek. Als ik langzaam dichterbij schuifel, zie ik dat het *Hekserij voor tienermeiden* heet. Iets aan de manier waarop ze aan haar haar plukt tijdens het lezen doet me aan Hailey denken. Wat heb ik te verliezen?

Ik begin meteen te praten, voordat ik me kan bedenken.

'Neem me niet kwalijk, zou jij me misschien de kamer van Harwood, het schoolhoofd, kunnen wijzen?'

Goed begin, Kate. Kan het nog Britser? Ik heb geen idee waarom dat er nou uitkwam in mijn chicste telefoonstem. Hiermee vergeleken klinkt de koningin van Engeland als een verlopen zwerfster.

Het heksenmeisje kijkt achter zich, naar een jongen met warrig net-uit-bed-haar. Naast hem staat een lang zwart meisje met het uiterlijk en de houding van een mannequin. Ik had niet gezien dat het heksenmeisje niet alleen was.

'Eerste verdieping, linksaf,' zegt het supermodel. 'Ben jij een *transfer*?'

De anderen staren me aan. Volgens mij zijn ze sprakeeloos door mijn accent. In plaats van antwoord te geven knik ik, om ze er niet nog een keer aan bloot te stellen. Dankzij *Buffy* weet ik dat *transfer* betekent dat ik van een andere school kom, niet dat ik de bus ben die de vakantie-gasten naar hun hotel moet brengen.

Als ik wegloop, hoor ik een van hen iets zeggen wat klinkt als 'té leuk', gevolgd door een hoop gelach, maar ik weet niet wie het zei en of het over mij gaat. En of het positief of negatief is.

Tien minuten en een heleboel trappen later, omdat de 'eerste verdieping' hier de begane grond blijkt te zijn, heb ik de juiste kamer gevonden.

De assistent van schoolhoofd Harwood geeft me mijn rooster, dat ze hier niet *timetable* maar *schedule* noemen, en geeft me mijn keuzevakken door, die ook al anders heten dan bij ons. Ik kies een hoop wiskundeachtige vakken, omdat ik zo vaak mogelijk de afkorting 'math' wil gebruiken. Hij zegt dat ik, op grond van mijn Engelse rapport, een *honour student* ben (Hailey zou het 'stудje' noemen) en hij koppelt me aan een andere honour student, een net, superdegelijk meisje. Het nette meisje leidt me de hele morgen rond en ratelt maar door over de *school spirit*. Ik begin al te denken dat we misschien wel vriendinnen kunnen worden, maar tussen de middag brengt ze me naar een enorme zaal en verdwijnt met een snel 'doei'.

Daar sta ik dan! Ik ken hier helemaal niemand en ik ben MOEDERZIEL alleen. Doodeng.

Op dat moment zie ik het meisje met het steile zwarte haar weer. Deze keer is ze duidelijk niet alleen, maar ze is nog steeds verdiept in het heksenboek. Dat moet wel een heel goed boek zijn. Misschien mag ik het een keer lenen. Ze is de eerste op The Mill met wie ik heb gesproken, dus ze is hier praktisch mijn beste vriendin.

'Hallo,' zeg ik, 'mag ik je wat vragen?'

Deze keer kijkt ze niet eens op. Haar stem klinkt toonloos en onverschillig. 'Hoepel op,' zegt ze, gevolgd door een reeks gelijksoortige opmerkingen, inclusief een paar scheldwoorden die ik niet versta. Ik geloof dat het Spaans is. Maar het zijn duidelijk scheldwoorden. En dan voegt ze er 'Limey' aan toe.

Pff! Ik dacht dat dat woord niet meer werd gebruikt. Net iets voor mij om de enige persoon in de hele Verenigde Staten van Amerika eruit te pikken die het nog WEL zegt.

Maar afgezien daarvan! Ik kan er toch niets aan doen dat ik hier nieuw ben? En neem me vooral niet kwalijk dat ik

práát, hoor. Dat zeg ik dus niet, want zo ad rem ben ik helaas niet. Terwijl ik daar koortsachtig een geestige, scherpe reactie probeer te bedenken, zie ik een clubje perfecte meiden lopen. Ze zijn strak en stijlvol en komen recht op MIJ af!

Ik heb dit in talloze films gezien. Het populaire groepje dat in slow motion door de gangen schrijdt, hun glanzende haar dansend in de mooiste patronen. Bijna begroet ik ze glimlachend, omdat ze me zo bekend voorkomen. Maar dan herinner ik me dat zulke meisjes nooit haardansend op een nieuwe leerling afstappen, tenzij het hun bedoeling is om lullig tegen haar te doen.

O, jee. Waarom blijven ze voor mijn neus staan?

'Hoi, ik ben Chelsea,' zegt de leidster, die blond en mooi is, met een poeslief lachje. 'En dit zijn Kristy, Chris en de anderen.' Kristy en Chris staan aan weerskanten van haar. Ik weet niet wie wie is. Ze doen me denken aan de lelijke stiefzusjes van Assepoester, met een dikke laag make-up en al net zo hooghartig. Hun kleren passen bij die van Chelsea, alsof ze samen hebben afgesproken wat ze vandaag zouden aantrekken. 'De anderen' zijn een sullig type dat ietsje verderop staat en een ander meisje, dat er heel gewoon uitziet.

Ik probeer vast een paar beledigingen achter de hand te houden, voor alle zekerheid. Ik mag de eerste dag niet over me heen laten lopen. Maar eigenlijk weet ik niet beter. Dodelijk vermoeiend.

Chelsea legt welgemeend een hand op mijn arm en fluistert hard: 'Ik weet dat je hier nieuw bent en zo, maar hoe kom je erbij om met Rachel Glassman te praten!' Ze zwiept haar volmaakte blonde manen in de richting van het meisje met het steile zwarte haar.

'Bla bla,' zegt Rachel rustig, nog steeds zonder op te kijken van haar boek.

Chelsea knijpt haar ogen tot spleetjes, maar Rachel ziet het niet eens.

Nog altijd met haar hand op mijn arm troont Chelsea me bij Rachel vandaan, wat ik bijna jammer vind. Ze deed wel bot tegen me, maar ik vind heksen een stuk minder eng dan opgedofte prinsesjes. Van Chelsea word ik al nerveus als ze alleen maar naast me staat.

Maar goed, een nieuwe start! Ik wil toch veranderen? Het wordt tijd voor een nieuwe ik. Hoe moeilijk kan dat nou helemaal zijn?

Dan komen de vragen. Ik krijg geen tijd om na te denken. Het is nog erger dan een overhoring op school!

LELIJKE STIEFZUS 1: Zit je in de onderbouw? Wij wel.

IK: Ik ook, ik...

LELIJKE STIEFZUS 2: Hoe heet je?

IK: Eh, Katherine Reilly. Mijn vrienden noemen me Kate, maar eh...

CHELSEA: Katie, waar kom je vandaan? Je hebt zo'n cool accent.

IK: Engeland, dat...

SULLIG MEISJE: Engeland! Cool! Wacht eens, mijn neef Brad woont in Londen. Ken je die?

STIEFZUS 1: Duh, Tori, jij hebt dus écht geen hersencellen. Katie, hoe ben je hier verzeild geraakt?

IK: Eh, door het werk van mijn moeder. Ze werkt vlak bij Route 128...

SULLIG MEISJE DAT BLIJKBAAR TORI HEET: Hé, ken je prins Charles? Mijn pa zou uit zijn dak gaan! Of prins Harry? Die is echt wel BIJNA lekker.

IK: Eh, nee.

GEWOON MEISJE: Tori! Duh! Katie, heb je een vriend?

STIEFZUS 1: Wij hebben allemaal een vriend, behalve Ana.

De mijne heet Carl en Chris heeft verkering met Anthony, Chelsea met Bryce en Tori met Greg. Maar Ana wordt binnenkort ECHT wel mee uit gevraagd door Jonny Wells, dat kan niet missen.

IK: Eh.

GEWOON MEISJE DAT BLIJKBAAR ANA HEET: Hou je kop, Kristy. O, was het maar waar.

STIEFZUS 1 DIE BLIJKBAAR KRISTY HEET: Hou zelf je kop, ik weet het zeker. Echt wel, hè, Chris?

STIEFZUS 2 DIE BLIJKBAAR CHRIS HEET: Hoe heet hij?

ANA: Ja, hoe heet je Britse vriendje?

IK: Eh, eh... Prins. Nee, William.

KRISTY: Huh?

TORI: Ze zei William. O, dat klinkt goed. Mist hij je niet? Vast wel. Komt hij je binnenkort opzoeken?

CHELSEA: Kom op, meiden, etenstijd. Ga met ons mee, Katie, dan laten we je zien wat de enige coole plek is om te zitten in de pauze. Chris, haal eens een appel voor me.

STIEFZUS 2, CHRIS DUS: Oké. Wat voor appel wil je? Moet ik hem soms ook nog voor je oppoetsen?

Oké, dat laatste zei ze er niet bij, maar ik zweer je dat ik het haar zag denken.

Dat was dus mijn eerste gesprek met het coolste groepje uit de onderbouw van The Mill. Niet slecht, als je even vergeet dat ik zojuist een Engelse vriend heb verzonnen die William heet. Zie je wel, ik kan dit best! Ik kan erbij horen.

Tijdens de lunch zit ik bij hen, en ik val helemaal niet uit de toon. Althans, dat denk ik.

Na de pauze zegt Chelsea: 'Hé, Katie, kom je zondagavond ook naar het feest van Tori? Chris, vertel even.'

Er valt een verbijsterde stilte. Dit is duidelijk niet niks.